

7 800 Kr. og slutter med 9 000 Kr. indbefattet Tillæg. Jeg erkender, at det naturligvis kan være vanskeligt nok for saadanne Mænd at slaa sig igennem. De Mænd, der talte om denne Sag, er jo dem, der her og ude i Landet fortæller, at det er deres religiøse Standpunkt, der er det grundlæggende for dem ved deres Afgørelser og Afstemninger herinde. Men naar jeg saa ser, at de samme Mænd frejdt stemmer for en Ordning, hvorefter en Skomagersvend, der jo som Slutløn har langt mindre end, hvad de lavest lønnede Præster begynder med, skal sættes længere ned, stemmer for, at han skal have længere Arbejdstid og sættes ned i Lønning, og naar jeg endvidere ser, at de samme Mænd i Dag, i Morgen eller paa Mandag stemmer for en Nedgang i Understøttelsen til de arbejdsløse, saa føler jeg Væmmelse ved en Politik af den Art. Man mener, at Kristendommen i første Række skal være det grundlæggende, og saa fører man en Politik af den Art. Uden at blinke kan man stemme for Nedsættelser for dem, der har det langt, langt ringere, men saa snart det rammer Præsterne, skal man op og fortælle, at man har sine Betænkkeligheder. For et Par Dage siden var der en Beretning i de københavnske Blade om en Konfirmand, som Præsten havde holdt en lille Tale til i Anledning af, at hun nogle Dage i Forvejen havde mistet sin Fader og nogle Aar i Forvejen sin Moder. Manden havde kastet sig foran et Lokomotiv og var blevet dræbt, og det meddeltes i Bladet, hvorledes denne Mand, der havde Arbejde, men havde, jeg husker ikke, om det var tre eller fire Børn hjemme, hvoriblandt denne Konfirmand, havde gjort alt for at holde Hjemmet sammen, selv passet det, selv passet Børnene, havde anstrengt sig af yderste Evne, men nu, da Konfirmationen kom, kunde han ikke gøre det lidt festligt hjemme, og saa tog han i Fortvivlelse og berøvede sig Livet. Der staar, at Præsten holdt en trøstende Tale til Konfirmanden, og jeg vil sige, at det var uhyre pænt af ham, men var der ikke alligevel nogen Grund til at undersøge, hvorledes det gaar med de mange Tusinder af Lidelsesfæller, denne Mand har, i Stedet for at mene: Det kommer ikke os ved; naar blot vi kan bevare Præsternes Konjunkturtillæg, saa faar det gaa med disse Mennesker, som det kan, saa stemmer vi for ethvert Nedslag, der kan finde Sted i Hjælpen til de arbejdsløse, saa stemmer vi for ethvert Paalæg, der kan lægges paa Arbejderne

og gøre dem Kaarene vanskeligere. Det er, siger jeg, en saa absolut Modsætning til Kristendommen, som tænkes kan; det har intet med Kristendom at gøre. Men det ved vi, at paa den Side, i den konservative Lejr, hos dem, der tidligt og silde gaar med Kristendommens Ord paa Læberne, mærker vi aldrig Modsigelse eller Uvillie, naar det gælder om at trampe ned paa dem, der har lidt, men derimod, saa snart det rammer deres egne, saa snart det rammer nogen af dem, de mener de skal have Interesse for, saa staar de op og udtaler Beklagelser over, hvad der sker, fordi det rammer nogle, der daarligt kan taale det. En Mand, som begynder med 4 800 Kr. og slutter med 7 000 Kr., og som derefter faar Pension, ligesom hans Enke faar Pension, han er stillet daarligt nok maa-ske, men han er dog stillet uendelig meget bedre end de Arbejdere, som vi nu med Regeringen som Anfører har været med til i Vinter at skaffe daarligere og daarligere Kaar for, uden at det nogen Sinde en eneste Gang er faldet de Herrer ind at protestere derimod. De har blindt fulgt dem, fordi det gjaldt for dem at følge Trop med dem, der skal værne om de velstillede Interesser i Samfundet.

Vi skal hjem paa Onsdag, for at Regeringen kan festligholde de Dage, der kommer, paa forskellig Maade, dels feste i Anledning af Valget den 26. April 1920 og dels feste i Anledning af Sølvbrylluppet, og for at Regeringen kan faa gode og rolige Dage indtil 1. Oktober. De er jo sikre paa, at i den Tid sidder de uantastede, hvorimod de gaar i Fare, saa længe Rigsdagen er inde og er samlet. Vi skal hjem paa Onsdag og maa derfor foretage en Række ekstraordinære Skridt for at kunne komme hjem, og først til Oktober kommer vi igen til at tale med Regeringen her. Inden de gaar hjem, inden de møder til Sølvbryllupsfesten, ved vi, at der arbejdes af alle Kræfter fra Regeringens Side paa at gøre Kaarene for de arbejdsløse noget daarligere. Vi ved, at de gør, hvad de kan, for at faa det maget saadan, at nogle Skomagersvende enten skal arbejde nogle Timer længere om Dagen end hidtil eller faa en Nedgang i deres Løn. Man har fra Regeringens Side, da man fik Lykønskningen fra Arbejdsgiverforeningen, forstaaet, at saadan noget forpligter, og derfor har man faaet det ordnet saaledes, at nu skal de Skomagersvende til at overveje, om de vil have nogen som helst Støtte overfor Konkurrencen fra Ud-